

ПРОБУДА

Абонаментъ:

За една година
50 лева.

Предъ погледа
замгленъ — що
блуждае, пустинна
степь и бездна
всегда се чертае.

НАРОДНА ЧИТАЛНИЦА
БИБЛИОТЕКА В КОЛОНЕ
ТРЪВНА

ИЗЛИЗА ТРИ ПЪТИ
ВЪ МЕСЕЦА.

Вестникъ за литература, култура
и общественъ животъ.

Урежда редакционенъ комитетъ.
Адресъ:
Койчо Христовъ — Тръвна.

КЪМЪ ВЪЗХОДЪ.

Съ настоящия брой в. „Тръвненско Ехо“ подъ името „Пробуда“ навлиза въ своята втора годишнина.

Редакцията се гордее, че съ излезлитъ броеве на първата годишнина можа достойно да отстои на задачитъ които си бѣ поставила въ началнитъ програмни бележки на вестника и се ласкае съ мисълта и надеждата че вестника и за въ бъдаще ще изпълни своя дългъ на носителъ и сеяч на будната и трезва мисълъ къмъ общественъ напредъкъ и възходъ.

Къмъ възходъ! — Ето девиза на следващитъ броеве на тоя малъкъ и скромнъ труженникъ.

Къмъ възходъ на трезвата и будна мисълъ за общочовѣшко щастие и прогресъ — ето и най-прѣката задача, която си поставя вестника въ своята втора годишнина.

За въ бъдаще вестника ще излиза само три пѣти въ месеца поради финансово затруднение и ще видоизмѣни слабо декорационата окраса на своето наименование, като вмѣсто „Тръвненско Ехо“ — ще се преименува на „ПРОБУДА“ да бѣде приспособенъ повече къмъ общитъ тежнениа на читающата публика.

Както и до сега подъ особенни грижи и внимание на вестника ще бѣде и културния приръсъ и възходъ на тѣхъ красивия и хубавъ нашъ роденъ кътъ, въ която насока редакцията разчита на ценната подкрепа и сътрудничество на съгражданитъ.

Прочие, напредъ — на работа и творчество къмъ общъ напредъкъ и общо благоденствие.

Редакцията.

Съперничество и съревнувание.

То съществува между всички народи и има своето начало още отъ древното минало.

Въ основата си съперничеството е едно благородно дѣло, когато се касае до наука, искусство и темъ подобни прояви на духовния животъ, обаче на практика въ ежедневиетъ егоистични прояви на общественя и държавенъ животъ то е изворъ на страдания — изворъ на голѣми бедствия.

Така напримѣръ конфликта, който напоследъкъ се разрази между Италия и Франция поради тѣхното съперничество за надмощие по море и за владение на азиатскитъ и африкански колонии прие такава остра форма, съ такава сила и съ такава красноречие се манифестира силата и военната мощъ на всѣка една отъ тия две империи, щото свѣта бѣ се поставилъ въ изумление и всѣки предполагаше, че сме предъ прага на една нова свѣтвна касапница. Съперничеството днесъ между народитъ е едно отъ най-голѣмитъ свѣтвни бедствия.

То е изворъ на всички конфликти, то е и основата на всички дипломатически и военни complicationи.

Д-ръ Ж. Михайловъ.

Богатство и щастие.

„Да бждешъ богатъ на пари и беденъ на всичко друго, то значи да си беденъ.“

Франклинъ.

Да бждешъ доволенъ е голѣмо искусство, да изглеждашъ доволенъ е самоизмама, да останешъ доволенъ то е щастие което рѣдко нѣкой постига — казва Викторъ Хюго.

Богатъ е онзи, който има здраво тѣло, здрави мисци, добро сърдце и свѣтълъ умъ.

Богатъ е онзи, чийто умъ е богатъ, чийто мисълъ обогатява съкрочището на човѣшката душа, на човѣшкия животъ

Богатъ е онзи, който притежава бисеритъ отъ онзи житейски и природенъ даръ, пълнъ съ энергия и воля, съ желание и златни стремии къмъ бъдащото щастие на човѣчеството, къмъ общото негово благо и добро.

Богатъ е онзи, който още отъ люлката на своя животъ, до гроба, трупъ въ себе си капитала на добродетелта, на характера, на съвършенството въ неговата душа; и

с ечели симпатитъ, уважението, обичята и любовта на цѣлъ единъ народъ, на цѣло едно настояще и бъдаще поколение.

Да бждешъ милионеръ въ нравственно отношение е по-добре, отколѣто владетелъ на грубото злато, защото благороднитъ, добри и честни души могатъ да украсягъ и най-скромнитъ жилища.

А що е това щастие? Не е ли това вѣчниятъ пагонъ на човѣчеството, къмъ невидимото, неуловимото, непостижимото, неусъществимото. Не е ли това вѣчната заблуда и суета? Ежминутниятъ копнежъ къмъ хубевото, красивото, милото, нежното, сладкото и идеалното?

Има много хора, които градятъ своето щастие върху нещастие на другитъ и съ коститъ на милиони свои братя поставятъ основитъ на великата вавилонска кула, изграждайки съ това своето щастие. Има хора обаче, които умиратъ щастли-

ви минавайки презъ кръста на голгота презъ пламчитъ и шиковѣтъ на общественитъ борби, най сетне, изпиватъ съ радостъ чашата отрова за благо и щастие на своя народъ.

Ето нашия деризъ, ето пѣтътъ по който ние ще трѣбва да насочваме, платната на нашия житейски корабъ, грѣсейки винаги своето щастие не въ тихитъ — но въ бурнитъ и дълбоки води на живота. И до тогава до когато човѣчеството не замени топовнитъ гърмежи, въ мелодични оркестри, бойнитъ полета въ градини и паркове, където да се състезаваме не грубитъ сили, а силитъ на модернитъ науки и изкуства, до когато човѣчеството не изпразни своята кесия въ главата си както казва Франклинъ, щастие то вѣчно ще бѣга отъ насъ както сѣнката отъ дървото, защото акциитъ въ видъ на знание, възпитание и просвѣта, даватъ най-голѣми проценти.

К. Х.

Вѣчната правда и вѣчната неправда.

Може да се каже, че отъ както свѣтъ свѣтува тия две понятия сж въ вѣчна и непреривна война, постоянно се боричкатъ едно-друго и че постоянно и непрекъснато всѣко едно за себе си иска да добие право на съществувание и господство надъ другото.

Въ течение на вековетъ идатъ моменти, когато тия понятия се силно преплитатъ и така се идентифициратъ щото за обикновения наблюдателъ мжчно може да се различи кое е правда — кое неправда, а идатъ и такива моменти, когато това, което днесъ се е смѣтало за правда, утре е ставало най-голѣма неправда и най-сетне идатъ моменти, когато най-голѣмата неправда освѣтена като велика правда и се защитава съ всички сили, каквито човѣшкия гений е създалъ.

Историята е създала не десетки, не хиляди, не даже и милиони, а безкрайно много факти и обстоятелства въ подкрепа на горнитъ положения и не е нужно човѣкъ да напрега интелектуални сили, за да разбере и се убеди въ истинността на тия своеобразни на пръвъ погледъ сжждения.

Безъ да отиваме много надалечъ ще се посилаемъ само на единъ фактъ, единъ-единичекъ, но който по своето естество може да разбули цѣлата сжщностъ на понятието „правда“ и „неправда“.

Известно е на всички, че войната е най-голѣмата неправда, каквато човѣшкия умъ е можелъ да създаде въ своя вѣковенъ исторически ходъ. Тя обрича на изтрѣбление не само отдѣлни човѣшки индивиди, не само упожарява градове, села и области, не само носи разруха въ създадени отъ столѣтня индивидуални и национални стопанства, но тя унищожавя и цѣли нации, като изтрива имената имъ и мѣстото имъ отъ свѣритъ на земната плена.

Последната общо-европейска

война въ своята стихийностъ и съ своя варваризъмъ, покоси живота на цѣли 10 милиона, млади и жизнеспособни човѣшки съществуваня Два пѣти по вече хора, отколѣто е нашата мила Бѣлгария сложиха кости по многобройнитъ бойни полета.

И въпреки туй, въпреки тоя ужасъ на велики неправди, които крие въ себе си войната, тя се обявя въ името на тоя лозунгъ за правда тя потопи цѣлъ свѣтъ въ рѣки отъ кръвъ.

Но войната, както и всички други безкрайни прояви на човѣшкия и общественя битъ не може да бѣде вѣчно. Историческото развитие ще дойде до единъ пределъ, човѣшкия умъ, човѣшката съвестъ и човѣшкия мирогледъ ще порастне до единъ пунктъ, когато ще отрече войната като институтъ на правда и сприведливостъ и ще я окачестви като дѣло на варваризъмъ и на най-велика неправда.

Ще дойде значи моментъ, когато войната отъ велика правда ще стане велика неправда и тоя моментъ отъ развоа на човѣшката история ще се ознаменува съ мирно съжителство и мирно развитие.

Въ разяснение на поставената теза за правдата и неправдата читателя може по свое усмотрение да си постави на тълкувание и прещенка и маса други факти, които избилствуватъ на всѣка крачка, но намъ е неудобно да се влущаме въ широко разглеждане, поради мѣстото съ съ което разполагаме. Ще си позволимъ само на края да поставам единъ въпросъ: по какъвъ редъ става смѣната на понятията — по какъвъ редъ това, което днесъ се смѣта за правда утре става неправда и обратно, по какъвъ редъ милионитъ несприведливости и неправди, които ни заоби салятъ ще се заличатъ и ще дойде една ера на велика правда и пленъ редъ?

С ж д б а.

Въ безоблачните дни на моите
младини
Яви се тя—сждбата ми при менъ
Какъ хубава бѣше тя!.. Честити

Но го бѣ мигъ, на розовитѣ дни
Изчезна тя, и щастieto отлѣта
Не видяхъ азъ вечъ красивото ѝ лице
Не видяхъ щастieto да срѣе ту-
пъ таше сърдце.

Четяхъ въ очитѣ ѝ бодро устремени.

И дойде тъмнатъ нощъ на моитѣ
дни

Съ червени рози—изъ розови храсти
Тя идеше при мене
И главницата ми малка
Обвиваше съ венечъ.

Яви се пакъ сждбата ми при менъ
Жалка сждба!.. Познахъ въ лицето ѝ
Жалби тежки, тежко мъчение.

Не рози — а кръвъ на блѣдо сведено чело
Черти отъ осерипѣли страсти
Въ очитѣ съзли — скършено тѣло
А сърце — разбито въ гърди!

Р. Й.

Какъ се отпразнува двадесетъ годишния юбилей на Културното Д-во въ гр. Тръвна.

Дружеството за културно и економическо повдигане на гр. Тръвна на 25 юлий н. г. навърши 20 години отъ основаването си—25 юлий 1910 год. По тоя случай сегашното му настоятелство, за да даде изразъ на благодарностъ къмъ бившитѣ дружествени дѣйци и задоволеностъ отъ постигнатитѣ резултати, взе решение да ознаменува постиженията и заслугитѣ, които Д-вото има къмъ града ни съ едно малко тържество въ недѣля на 27 юлий н. г., при което да се почете и паметята на покойнитѣ му основатели и дарители.

За тоя случай, дружественната сграда — бюфетъ въ най-красивата мѣстност на града — „Чучура“ бѣ красиво декорирана съ десетки малки и голѣми национални знамена, балканска зеленина и боръ, а между тѣхъ кокетно поставени художествено изработенитѣ отъ нашия младъ художникъ съгражданина ни—г-нъ Иванъ Христовъ нѣколко надписа—апели, между които: „Тръвненци, културното преуспѣване на градеца ни зависи отъ всички ни“, „Морален дългъ на всички Тръвненецъ е да бѣде членъ на Д-вото ни“, „Идеитѣ и целитѣ на Културното Д-во сж благородни, подкрепете ги“, „Да работимъ за нашето старинно живописно градче“, „Дѣлото на Културното Д-во е дѣло на града ни“, „Обичайте и ценете родното си градче“. А предъ входа на бюфета бѣ издигната величествена арка съ художествено изработенъ надписъ „25.VII. 1910 год. Културно Дружество гр. Тръвна 25.VII. 1930 г.“ И китния „Чучуръ“ въ тоя си празниченъ видъ бѣ добилъ особена тържественостъ и хубостъ.

Въ недѣля—27 юлий н. г. сутринта предъ 9 часа, настоятелството на Д-вото съ една внушителна група граждани се отправя за гарата, гдѣто посрѣщана идящица балкански влакъ отъ Г. Орѣховица—Търново съ гости отъ Гор.-Орѣховица, Търново, Габрово и др. и военната музика на В. Търновския гарнизонъ, ангажирана специално за празненството. Отъ гарата всички начело съ военната музика се отправиха за площада гредъ паметника на Капитанъ Дѣдо Никола—мѣсто определено за съборенъ пунктъ, където доста граждани и гости на града очаквахъ пристигането имъ. Отъ тукъ къмъ 9:30 часа се образува шестине начело съ военната музика, духовенството и настоятелството, въ което взеха участие официалнитѣ лица въ града ни, гражданитѣ, разнитѣ родолюбиви и други организации отъ града, ученицитѣ съ учителитѣ си, гоститѣ на града и др., което мина презъ Горния край на града и презъ моста на „Шаконевъ“ се отправя за „Чучура“, където предстоеше да се извършатъ всички формалности по тържеството. Въ малкия павилионъ на „Чучура“ се от-

служи отъ духовенството панахида за покойнитѣ основатели на д-вото: Д-ръ Петъръ Брънековъ, Гарабелъ Мурадовъ, Георги Симеоновъ, Тодоръ Ив. Василевъ и Д-ръ Гунчевъ и дарители на сждото: Тома Кънчевъ, Боню Ангеловъ, Тотю Ив. Брънековъ, Иванъ Околийски и Деша х. Иванчева, а следъ това и молебень. Следъ молебена Свещеникъ Христо Кънчевъ съ съдържателна речъ приветствува и възхвалява благородното дѣло на Културното д-во, което заслужава подкрепата на всички Тръвненци и на края пожела на сждото по-голѣма ползотворна дѣйностъ.

Следъ него, подпредседателя на Д-вото адвоката г. Стефанъ Хр. Пандурски произнесе следната речъ: „На всѣки отъ Васъ вѣрвамъ е извѣстна причината на днешкитото пръзнетство: днесъ или по право на 25 т. м. Културното Д-во въ града ни навърши 20 годишната си дѣйностъ, дѣйностъ, която трѣбва да послужи за примѣръ и назидание на младото поколение на Тръвна за изпълнение обществень дългъ къмъ нея и за да ознаменуваме сждата, настоятелството ни съ скромнитѣ си сили и средства нареди тоя юбилейно тържество, при което решихме да се почете и паметята на основателитѣ и дарителитѣ на Д-вото.“

Точно предъ 20 години, тогава, когато времената далечъ не бѣха такива, каквито сж сега, когато българина, въ това число и Тръвненците не го смущаваше мисльта какво му носи утрешния день, какъ може да изкара несжщия си, нѣколкоци наши будни съграждани, истински родолюбци по инициативата на покойния ни съгражданинъ Д-ръ Петъръ Брънековъ, съ ентузиазъмъ въ едно паметно събрание на 25 юлий 1910 г. турятъ основитѣ на сегашното ни д-во, което тогава за честь на Тръвненци се яви първо по рода и целитѣ си въ България (Тукъ говорившия описа въ подробности историята по основаването на д-вото и прочете имената на основателитѣ му)

Така д-вото започва своя животъ, но за жалостъ то неможа дълго време да работи, защото едно следъ друго идватъ двѣ катастрофални войни за България отъ 1912—1913 и 1915—1918 г., презъ което време, много естествено, д-вото не е могло да прояви ативна дѣйностъ. Едва презъ 1919—1920 год., когато останалитѣ живи отъ войната наши съграждани се отърсваха отъ кошмара на войната, д-вото ни започва да работи съ най-голѣми усилия и двойно желание да твори до колкото му позволяватъ силитѣ и срѣдствата, съ съдействието на общинската ни управа, по-види наши съграждани—дарители и др. Редятъ се отъ тогава до днесъ редица мероприятия, резултатъ на които е Тръвна въ днешния си видъ (го-

воря разбира се за създаването на Тръвна повече като курортъ.

Мнозина отъ васъ си спомнятъ какво бѣ Тръвна нѣкога предъ 20 години—скромна, сгушена въ политѣ на хубаия ни гордъ балканъ, заобиколена отъ всѣкъде почти съ голи баири и сипен. А сега, огледайте се на около и вие ще видите разликата: Вижете хубавитѣ борови горички пръснати около града ни по мѣстн: „Св. Илия“, „Чер. Поляна“, „Калето“ и др.! Вижете „Чучура“ съ своята бистра като сълза балканска вода, съ прохладнитѣ си сѣнки и алеи изъ гората на „Блъснатото“ и съ кацналия високо надъ рѣката кокетенъ павилионъ — бюфетъ, собственостъ на д-вото ни, построень следъ 1912/1913 год. и довършенъ следъ 1918 год.! Не бѣше ли тоя „Чучуръ“ само голъ баиръ обрасль съ тръни и само съ 1—2 борови и акациеви дръвчета посадени отъ човѣшка рѣка надъ самия чучуръ—чешма? Не ще ли възлунватъ и васъ сжщитѣ чувства, които възлунватъ сега и менъ, спомняйки си, че вие като деца или по-възрастни сте посѣдили едно две дръвчета макаръ, или по единъ или другъ начинъ сте дали вашата морална или материална подкрепа за разхубавяването на родното ни градче? Говорейки всичко това, далечъ съмъ отъ мисльта да отрека природнитѣ хубости, съ които Всевшия така щедро и обилно е надарилъ нашия хубавъ балкански кѣтъ. Не! Азъ искамъ само да подчертая какво може да направи човѣшката рѣка, когато усилията сж общи, когато хората се разбиратъ и сж еднородни.

Тръбва ли да ви изброявамъ и редица още други дѣла въ друго направление на Д-вото, тоже реализирани съ помощта на общинага ни, гражданството, даже и държавата — за създаването на разсадника, за повдигането на овощарството, по откриването на Столарското училище и др. Намирамъ това за излишно — фактитѣ сж на лице, остава само да ги прещенимъ добросъвестно и да почерпимъ примѣръ и вдъхновение отъ тѣхъ, за нова усиленна, ползотворна дѣйностъ въ сждото направление.

Независимо отъ това, не отдавна и нашия добъръ съгражданинъ г. Алекси Косатевъ, единъ отъ дългогодишнитѣ ратници на д-вото, излѣзе съ хубава статия въ юбилейния брой 41 отъ 25 юлий н. г. на вестника ни „Тръвненско Ехо“, гдето детайлно описва цѣлата дѣйностъ на д-вото. Вѣрвамъ, мнозина отъ Васъ сж я чели и иматъ пълна представа за цѣлата дружественна дѣйностъ.

Случая е удобенъ да спомена, че настоятелството ни искрено желае до колкото му позволяватъ силитѣ да осжществу и друга цель — постройкитѣ на вили изъ околността на града ни, за която цель еднородно решихме основаването на фондъ „Постройки на дружествени вили“

Свършвайки речъта си, апелирамъ къмъ васъ:

Тръвненци, прещенете досегашната дружественна дѣйностъ и служете ѝ съ сждата преданостъ и последователностъ, както и въ миналото, за да сждатъ напълно осжществени идеитѣ и целитѣ на д-вото — гордостъ на града ни.

Нека да обичаме родината си, както сж я обичали известнитѣ и много заслужили за българското племе наши съграждани — революционеръ Ангелъ Кънчевъ, умрѣль мледъ за родитѣта си, Петко и Пенчо Славейкови, които бе единъ пѣтъ сж възпѣли тѣй хубаво въ пѣснитѣ си прелеститѣ на родния кѣтъ. Обичайте я рай сетне, както скръсшия покойникъ Д-ръ Теодоси Витановъ, скромния труженикъ въ полето на просвѣтната медицина, който пожела тукъ въ родното му балканско кѣтъ да почиватъ за винаги коститѣ му.

Прочее, да си подадемъ рѣка за задружна ползотворна дѣйностъ

за преуспѣването на нашето хубаво родно градче—китна Тръвна.“

Прочеетоха се следъ това нѣколко отъ многото поздравителни телеграми и писма изпратени до д-вото отъ Тръвненци и др. живущи другде по случай юбилея.

До обѣдъ тържеството завърши съ нѣколко игри и хора, а следъ обѣдъ отъ 4 часа съ участието на сждата военна музика, се състоя голѣмо градинско увеселение „Чучура“, което така сжщо бѣше масово посетено отъ гражданството и гоститѣ на града и завърши следъ полунощъ съ небивалъ успѣхъ.

Деньтъ 27 юлий 1930 г. ще остане паметенъ за Тръвна. Тръвненци сж живото си участие въ тоя мило празненство за стена пѣтъ доказаха, че тѣ ценятъ благородното дѣло и заслугитѣ на Културното д-во, че тѣ обичатъ хубавото си балканско градче, издигнало се като единъ отъ първитѣ балкански курорти въ страната ни.

ХРОНИКА.

Настоящия брой се изпраща на всички стари абонати и на много нови съ надежда, че тѣ ще схванатъ голѣмата полза, която тоя малкъ на гледъ вестникъ може да имъ донесе съ хубавитѣ и ценни мисли, които той прокарва, като вестникъ за истинска просвѣта и истинска култура.

Въ случай, че нѣкои отъ Г-дата, до които се изпраща тоя брой не желаятъ да станатъ абонати, замолватъ се най-учтиво да повърнатъ вестника, и които не сторятъ това ще го смѣтаме за абонатъ и му благодаримъ предвартелно за ценната материална подкрепа, която ще да несе. Заедно съ това призоваваме и всички желаючи къмъ сътрудничество въ вестника.

Настоятелството на Културното Д-во—Тръвна по случай 20 годишния си юбилей, основа Фондъ „Постройки на дружествени вили“, като за цельта откри спестовень влакъ при Тръвненската Популарна Банка и внесе първоначалната вноска.

Сждото настоятелство, най-сърдечно благодарно за изпратенитѣ парични помощи отъ Тръвненската дружба „Родно огнище“ — София — 5000 лв., отъ Тръвненската Популарна Банка — 2000 лв., Тръв. Търгов. Коопер. Банка — 500 лв., отъ г. г. Теодоси Кънчевъ—народ. представ. — София 1000 лв., Кънчо Анастасовъ — Габрово, Христо Ц. Духовниковъ — Сливенъ и др., а така сжщо и на всички други, които сж поздравили Д-вото, послушай 20 год. му юбилей съ телеграми и писма

Тръвна и околнитѣ села тая година сж масово посетени отъ курортисти. Сжщо и с. Плачковци е масово посетено и прави добро впечатление съ своята добра уредба на улицитѣ, гостилницитѣ и ресторантитѣ си

Тръвненско Гр. Общ. Управление

Обявление № 2166.

Тръвненското градско общинско управление обявява на интересующитѣ се, че на 20 августъ т. г. назначената съ протоколъ № 30/1930 год. спазарителна комисия ще води преговори съ дружество „Сидра“ въ гр. Тръвна за доставката на електрическа енергия за освѣтление улицитѣ и площадитѣ за времето отъ 1 априлъ 1930 година до поемае тая служба отъ самата община. Преговоритѣ ще се водятъ въ канцеларията на общинското управление.

гр. Тръвна, 13 августъ 1930 г.

Кметъ: Н. Захариевъ
Секретаръ: И. Пашо